

Arrest

nr. 282 731 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Banja Luka, Bosnië-Herzegovina en heeft u de Bosnische nationaliteit. U bent de zoon van V. (...) en H.H. (...) (O.V. (...)). Op 12 november 2002 dienden zij voor de eerste keer een verzoek om internationale bescherming in in België. U, uw broers Z. (...), M. (...) en M. (...), waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van uw ouders; uw zus A. (...) en broer D. (...) (met zijn echtgenote) waren toen meerderjarig en dienden in eigen naam een verzoek in. Op 4 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van uw familie een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omdat er talrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld in hun asielrelaas. Deze beslissing werd door de Vaste Beroepsraad voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004. Deze beslissing werd door de Raad van State in haar arrest van 29 maart

2005 conform verklaard. Uw vader diende op 10 april 2009 een tweede tweede in. Op 4 mei 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken dit verzoek.

Op 1 september 2017 diende u als meerderjarige zelf een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw ouders, uw broer M. (...), uw minderjarige neef A. (...) en nicht N. (...) (de kinderen van uw broer D. (...)). U verklaarde toen dat u in Bosnië niets had en er niemand kende. Bovendien huwde u in België ondertussen een Montenegrijnse partner met een Belgische verblijfsvergunning, M.S. (...), en had u met haar een dochter, G.H. (...). Op 22 maart 2018 nam het CGVS de beslissing om u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 12 juli 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar de redenen zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek, namelijk dat u niets of niemand kent in Bosnië-Herzegovina en dat u in België wilt wonen en werken, samen met uw gezin dat u niet wilt achterlaten in België. U haalt daarbij verder aan dat u geen Bosnische identiteitsdocumenten kan bekomen. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de Belgische verblijfstitel van uw vrouw, de ISI+ kaart van uw dochter R. (...), een bewijs van identiteit van uw kinderen M. (...) en G. (...), een kopie van een attest van gezinssamenstelling, een kopie van enkele documenten omtrent de geboorte van uw dochter R. (...) geboren op 17.01.2022, een kopie van een attest van de gemeente Trebinje in Bosnië d.d. 12.01.2018 dat bevestigt dat u niet ingeschreven bent in het geboorteregister van de gemeente Trebinje, een kopie van twee attesten van de gemeente Banja Luka in Bosnië d.d. 23.01.2019 en 7.02.2019 die bevestigen dat u niet ingeschreven bent in het staatsburgerschap register van de gemeente Banja Luka en een attest van de gemeente Novo Sarajevo in Bosnië d.d. 7.01.2016 dat bevestigt dat u niet ingeschreven bent in het staatsburgerschap register noch het geboorteregister van de gemeente Novo Sarajevo.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen daar u enerzijds niet aannemelijk maakte niet over de mogelijkheid te beschikken om Bosnische identiteitsdocumenten te bekomen daar u en uw familie tegenstrijdige verklaringen aflegden over de reeds in het verleden bekomen identiteitsdocumenten en anderzijds uw bewering niets of niemand te kennen in Bosnië-Herzegovina problemen van persoonlijke aard zijn die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

U verwijst immers naar uw verklaringen uit uw vorige aanvraag, namelijk dat u geen Bosnische identiteitsdocumenten kan verkrijgen en dat u niets of niemand kent in Bosnië-Herzegovina. Het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming. Ook de documenten die u neerlegde in het kader van uw huidig verzoek kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De verschillende attesten waaruit blijkt dat u niet ingeschreven bent in het geboorteregister van de gemeenten Trebinje,

Banja Luka en Novo Sarajevo, noch in het staatsburgersregister kunnen de vaststelling niet wijzigen dat u, mits het stellen van de vereiste administratieve stappen, wel degelijk in staat bent om het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina en de daaraan verbonden identiteitsdocumenten te bekomen.

Wat betreft uw bewering dat u hier in België wilt wonen en werken en uw gezin in België niet wilt achterlaten, dient wederom vastgesteld dat deze motieven van louter interpersoonlijke aard zijn en geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Uw gezinssamenstelling, de geboorte van uw dochter R. (...), de identiteit van uw kinderen G. (...) en M. (...), en de Belgische verblijfstitel van uw vrouw, zijn elementen die niet ter discussie staan. De attesten van de gemeenten Trebinje, Banja Luka en Novo Sarajevo werden reeds eerder besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN".

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en betoogt:

"Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoeker geeft in het kader van het voorgaande tevens een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en doet gelden:

"Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Verzoeker vervolgt:

"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien:

(...)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

(...)

Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker geeft andermaal enkele algemene, theoretische beschouwingen en geeft aan:

"Verzoeker is het oneens met de redenen waarom zijn verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde hierom bijkomende verklaringen af in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed. Verzoeker wees er daarbij specifiek op dat hij vreest voor zijn leven en om terecht te komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie. Hij verblijft in België sinds 2002, toen hij op minderjarige leeftijd (8 jaar) alhier is toegekomen met zijn ouders. Hij groeide op en bouwde hier zijn leven uit. Hij heeft een gezin met minderjarige kinderen in België, terwijl hij geen enkele binding heeft met Bosnië en Herzegovina. Hij kan er zelfs geen identiteitsdocumenten bekomen, waardoor het evenzeer onmogelijk is om enig recht op te eisen in Bosnië en Herzegovina. Verzoeker overhandigde hiertoe verschillende documenten om dit te staven.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrengt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

De verzoekende partij houdt vast aan de eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is. Hetgeen hij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. De verzoekende partij wil immers benadrukken dat onder andere ten onrechte werd besloten dat verzoeker geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Het staat bovendien vast dat zijn verklaringen in lijn liggen met de eerdere verklaringen die hij heeft afgelegd. Dit wijst erop dat verzoeker consistent is.

De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat hij tracht om een zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoekende partij worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Met de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd en de documenten die hij heeft overgemaakt tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt de verzoekende partij opnieuw dat zij voldeed aan deze medewerkingsplicht.

De verzoekende partij mag op zijn beurt verwachten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht en dus niet onmiddellijk worden weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming.

Bovendien kunnen ook socio-economische overwegingen (zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid ((...)).

De heer H. (...) ("(...)") is sinds zijn 8 jaar in België (sinds 2002) en heeft het land sindsdien niet meer verlaten. Hij was vergezeld van zijn beide ouders in België. Hij heeft geen enkele binding met Bosnië en Herzegovina, terwijl hij zijn leven heeft opgebouwd in België en zijn gezin (met minderjarige kinderen) alhier verblijft. Hij verklaarde ook nadrukkelijk, mede aan de hand van documenten die hij overmaakte, dat hij geen identiteitsdocumenten kan bekomen van Bosnië en Herzegovina omdat hij na zijn geboorte niet werd ingeschreven in de registers van dit land. Hij werd evenmin vermeld in de registers van het staatsburgerschap. Verzoeker wijst daarbij op zijn Roma-achtergrond.

Het is dan ook compleet onbegrijpelijk dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt, in tegenstelling tot hetgeen de voorgebrachte attesten duidelijk maken: "De verschillende attesten waaruit blijkt dat u niet ingeschreven bent in het geboorteregister van de gemeenten Trebinje, Banja Luka en Novo Sarajevo, noch in het staatsburgersregister kunnen de vaststelling niet wijzigen dat u, mits het stellen van de vereiste administratieve stappen, wel degelijk in staat bent om het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina en de daaraan verbonden identiteitsdocumenten te bekomen". Het is voor verzoeker niet mogelijk om "administratieve stappen" te zetten, net omdat hij niet geregistreerd (en dus onbekend) is. Het is voor verzoeker, om al deze redenen en gelet op zijn specifieke situatie, onmogelijk om een menswaardig leven uit te bouwen in Bosnië en Herzegovina, waardoor hij bij een terugkeer dreigt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting). Verzoeker dreigt hierdoor in een toestand van achterstelling terecht te komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid."

Verzoeker concludeert:

"De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofdde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarop nochtans uitdrukkelijk gewezen wordt in de bestreden beslissing.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een

eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Om diezelfde redenen is ook een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU te dezen niet aan de orde.

3.4. Waar verzoeker verweerder verwijt dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, waar verzoeker aanvoert dat daardoor niet enkel artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet doch tevens de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel zouden zijn geschonden en waar verzoeker poneert dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd, dient verder te worden vastgesteld dat verzoekers voormelde betoog blijkens een eenvoudige lezing van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier en de bestreden beslissing kennelijk feitelijke grondslag mist.

De termijn van tien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd *in casu* immers niet overschreden en er werd (ruimschoots) binnen deze termijn besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verzoek om internationale bescherming werd nadat dit door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan verweerder namelijk op 16 augustus 2022 ontvangen door verweerder. Reeds op 26 augustus 2022, hetzij op de achtste werkdag na de ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, werd de bestreden beslissing door verweerder getroffen.

3.5. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij verweerder verwijt dat hij niet opnieuw werd gehoord en waar hij tracht te laten uitschijnen dat verweerder ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoeker gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verweerder om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verweerder bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels zijn verklaring volgend verzoek en de neergelegde stukken en documenten, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek).

Verzoeker, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord, toont, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom verweerder hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn verzoek om internationale bescherming en heeft hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen daar u enerzijds niet aannemelijk maakte niet over de mogelijkheid te beschikken om Bosnische identiteitsdocumenten te bekomen daar u en uw familie tegenstrijdige verklaringen aflegden over de reeds in het verleden bekomen identiteitsdocumenten en anderzijds uw bewering niets of niemand

te kennen in Bosnië-Herzegovina problemen van persoonlijke aard zijn die geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing van het CGVS. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

U verwijst immers naar uw verklaringen uit uw vorige aanvraag, namelijk dat u geen Bosnische identiteitsdocumenten kan verkrijgen en dat u niets of niemand kent in Bosnië-Herzegovina. Het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming. Ook de documenten die u neerlegde in het kader van uw huidig verzoek kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De verschillende attesten waaruit blijkt dat u niet ingeschreven bent in het geboorteregister van de gemeenten Trebinje, Banja Luka en Novo Sarajevo, noch in het staatsburgersregister kunnen de vaststelling niet wijzigen dat u, mits het stellen van de vereiste administratieve stappen, wel degelijk in staat bent om het staatsburgerschap van Bosnië-Herzegovina en de daaraan verbonden identiteitsdocumenten te bekomen.

Wat betreft uw bewering dat u hier in België wilt wonen en werken en uw gezin in België niet wilt achterlaten, dient wederom vastgesteld dat deze motieven van louter interpersoonlijke aard zijn en geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Uw gezinssamenstelling, de geboorte van uw dochter R. (...), de identiteit van uw kinderen G. (...) en M. (...), en de Belgische verblijfstitel van uw vrouw, zijn elementen die niet ter discussie staan. De attesten van de gemeenten Trebinje, Banja Luka en Novo Sarajevo werden reeds eerder besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Door eenvoudigweg en op algemene wijze aan te geven dat hij het niet eens is met de redenen waarom zijn vorige verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kan verzoeker geenszins afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming en/of de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en beoordeling.

Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe de reeds eerder, tijdens zijn vorige verzoek om internationale bescherming en zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming, aangehaalde problemen, redenen en vrees andermaal te herhalen en op grond daarvan op algemene wijze te poneren dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dienen te vrezen voor zijn leven en zou riskeren te worden blootgesteld aan een situatie van ernstige materiële deprivatie, en dit in zulke mate dat de omstandigheden waarmee hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geconfronteerd zelf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. In dit kader wijst verzoeker opnieuw op zijn zelfverklaarde moeilijkheid om zich te registreren en documenten te bekomen in Bosnië, op zijn gebrek aan banden met dit land, op het reeds tijdens zijn vorige verzoek om internationale bescherming aangehaalde en beoordeelde gegeven dat hij Roma is en op de neergelegde documenten. Met deze loutere herhaling en bevestiging van de reeds eerder door hem aangevoerde verklaringen en elementen, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande en slaagt hij er geenszins in om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming en/of de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en beoordeling.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.10. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT